

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci

žalobkyně: **T. M. V.**, narozená X, státní příslušnost X, t. č. pobytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, sídlem Nad Štolou 3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 5. 2019, č. j. OAM-406/ZA-ZA11-HA12-2019,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Žalobkyně se domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27.2.2018, č.j. MV-25445-2/OAM-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle § 10 a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen

„zákon o azylu“) rozhodl tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

II. Žaloba

2. Žalobkyně namítala, že žalovaný v předchozím řízení o udělení azylu porušil § 3, § 50 odst. 2, 3, 4, § 52, § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Žalovaný rovněž porušil § 10 a odst. 1 písm. c) a § 25 písm. i) zákona o azylu, a to v souvislosti s § 14 a zákona o azylu, neboť žalobkyni v případě návratu hrozí nebezpečí vážné újmy.

3. Žalobkyně své námitky skutkově konkretizovala tak, že nebyla správně posouzena otázka, zda se v rámci řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany objevily nové skutečnosti, které by založily povinnost žalovaného opětovně meritorně přezkoumat napadené rozhodnutí. Žalobkyně zde odkázala na rozsudek Rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č.j. 3 Azs 6/2011-96. Dle názoru žalobkyně posoudil žalovaný ji uváděné nové skutečnosti nesprávně z pohledu azylové i doplňkové ochrany. Novou skutečností, na které staví svoji opakovanou žádost o mezinárodní ochranu, je chování jejího manžela, který by ji při návratu do země původu ohrožoval. Žalovaný rovněž nedostatečně zhodnotil a zdůvodnil situaci v zemi původu. Přestože Vietnam oficiálně má zákony na obranu žen proti domácímu násilí, v praxi je však dle statistik Organizace spojených národů 58% vdaných žen obětí domácího násilí. Proto ji měl být udělen azyl případně mezinárodní ochrana. Přijatelnost opakované žádosti pak měla být zkoumána z pohledu, jak udělení azylu, tak i mezinárodní ochrany.

4. Žalobkyně rovněž namítala, že i navzdory formálnímu neuvedení nových skutečností či zjištění nelze shledat nepřijatelnou žádost o udělení mezinárodní ochrany, pokud od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věcech mezinárodní ochrany se situace v zemi původu zásadním způsobem změnila a tato změna mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný naprosto vynechal posouzení změny bezpečnostní situace v zemi původu, změny politické situace a případný dopad nově uvedeného trestního stíhání žalobce, ač se jedná o novou skutečnost, která by mohla být relevantní.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný především uvedl, že žalobkyně v rámci první žádosti uvedla legalizaci svého pobytu na území ČR, neboť pozbyla pobytové oprávnění. Při podání druhé žádosti pak jako nové skutečnosti uvedla obavy související s chováním manžela a možného jejího ohrožování v případě návratu do Vietnamu. Tyto údajně nově uváděné skutečnosti však nejsou důvodem pro opětovné meritorní posuzování žádosti o mezinárodní ochranu v žádné její formě a rovněž se ani nijak netýkají změny bezpečnostní situace v zemi původu (str. 3 rozhodnutí žalovaného). Žalovaný pak svou argumentaci pro neudělení mezinárodní

ochrany náležitě podložil dostupnými informacemi o bezpečnostní situaci v zemi jejího původu, které jsou součástí správního spisu a jsou uvedeny na str. 2 rozhodnutí žalovaného. Žalovaný rovněž doplnil odkaz na § 10 a odst. 2 zákona o azylu, podle kterého se v případě nepřipustné žádosti neposuzuje, zda žadatelka o mezinárodní ochranu splňuje důvody pro udělení azylu nebo mezinárodní ochrany.

IV.

Posouzení věci krajským soudem

6. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

7. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

8. V posuzované věci je předmětem přezkumu rozhodnutí o opakované žádosti o mezinárodní ochranu ve smyslu [§ 2 odst. 1 písm. f\) zákona o azylu](#) [žalobce podal v pořadí druhou žádost o mezinárodní ochranu po té, co nabylo právní moci předchozí rozhodnutí ministerstva o neudělení azylu]. Rozhodování o ní se řídí [§ 10a odst. 1 písm. e\) zákona o azylu](#), podle něhož žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle [§ 11a odst. 1](#). Podle odstavce 2 téhož ustanovení je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany. Podle § 11 a odst. 1 zákona o azylu podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v [§ 12](#) nebo že mu hrozí vážná újma podle [§ 14a](#). Podle odstavce 2 téhož ustanovení není-li opakovaná žádost nepřipustná, ministerstvo rozhodne o udělení nebo neudělení mezinárodní ochrany, pokud není odůvodněn jiný postup. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

9. V posuzované věci žalobkyně poprvé požádala o mezinárodní ochranu v ČR dne 29. 8. 2018. Její první žádost žalovaný posoudil tak, že rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany žalobkyni podle § 12 až 14 b zákona o azylu (rozhodnutí žalovaného ze dne 19.3.2019, č.j. OAM-1014/ZA-ZA12-HA08-2018, které nabylo právní moci dne 4.4.2019).

10. Soud k věci předně uvádí, že podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (viz. např. rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 – 41, rozsudek ze dne 26. 2. 2004, č. j. 5 Azs 50/2003 – 47, usnesení ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014 – 48, či rozsudek ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 Azs 214/2016 – 32) primárním zdrojem informací

podstatných pro udělení mezinárodní ochrany je samotný žadatel o udělení mezinárodní ochrany. Břemeno tvrzení stíhá žadatele o udělení mezinárodní ochrany a správní orgán tedy nemá povinnost hodnotit v řízení jiné skutečnosti než ty, které uvádí žadatel, či za něj azylově relevantní důvody dokonce domýšlet. K otázce opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud rovněž podrobně vyjádřil v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. [9 Azs 5/2009 – 65](#). Svůj závěr pak formuloval do právní věty: „Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“ V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud dále uvedl, že „zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta; k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2008, č. j. [9 Azs 14/2008 – 57](#)“. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. [3 Azs 6/2011 – 96](#), publ. pod č. [2642/2012 Sb. NSS](#), dospěl k závěru, že „Správní orgán je povinen v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zkoumat v souladu s [§ 10a písm. e\) zákona č. 325/1999 Sb.](#), o azylu, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přípustnost opakované žádosti je tak třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany. Obsahuje-li opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti nebo zjištění, je správní orgán povinen hodnotit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout. V opačném případě řízení o nepřípustné žádosti podle [§ 25 písm. i\) zákona o azylu](#) zastaví.“ Lze rovněž poukázat na rozsudek ze dne 8. 9. 2011, č. j. [7 Azs 28/2011 – 74](#), ve kterém Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, který formuloval do právní věty: „Bylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřípustnost podle [§ 25 písm. i\) zákona č. 325/1999 Sb.](#), o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděné žadateli se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést.“ Z obsahu správního spisu soud zjistil, že první žádost o mezinárodní ochranu žalobkyně podala z ekonomických důvodů a za účelem legalizace pobytu na území ČR. Výslovně to shrnula tak, že by v ČR chtěla i nadále žít, protože se jí zde líbí, je zde bezpečno a má tady práci, přičemž vydělanými finančními prostředky by podporovala své děti žijící ve Vietnamu. Rovněž uvedla, že s manželem se v roce 2014 rozešla a nyní již nejsou v kontaktu. Z druhé žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 26. 4. 2019 a protokolu o poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 2. 5. 2019 je zřejmé, že žádá ze stejných důvodů jako v prvním řízení. Líbí se jí v ČR, může tady vydělávat peníze, aby mohla pomáhat dětem doma. Je vdaná, ale manžel nepracuje, hraje na automatech a je možná závislý na drogách, z toho má strach. Mluvila o tom i v prvním řízení.

11. Jak plyne ze shora uvedeného, tak žalobkyně neuvedla žádné nové azylově relevantní údaje. Navíc sama uvedla, že žádá ze stejných důvodů jako v případě první žádosti. Z tvrzených potíží s manželem není zřejmé, že by se vůbec jednalo o domácí násilí, jak je uvedeno v žalobě. Navíc tento zřejmě pobývá na území ČR a jeho tvrzené gamblerství či údajná závislost na drogách nemá aktuálně souvislosti se zemí jejího původu. Soud je tedy přesvědčen, že žalobkyně neuváděla žádné azylově relevantní důvody či skutečnosti, a tudíž žalovaný postupoval v souladu se shora citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu a řízení o opakované žádosti žalobkyně správně postupem dle § 25 písm. i) ve spojení s § 10 a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zastavil. Za situace, kdy byla podána opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany, a o zjištěném stavu věci nebyly důvodné pochybnosti, žalovaný pak ani nebyl povinen provádět pohovor [[§ 23 odst. 2 písm. b\) zákona o azylu](#)]. Žalobkyni bylo přitom v souladu se zákonem umožněno sdělit důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany písemně.

12. Soud dále posoudil, zda žalovaný dostal své povinnosti a zjišťoval, zda nějakým významnějším změnám v zemi původu žalobkyně došlo a tedy, zda jeho rozhodnutí vychází z aktuálního stavu v zemi původu. Soud předesílá, že žalovaný jako správní orgán rozhodující na úseku mezinárodní ochrany v souladu se zásadou oficiality nese odpovědnost za zjištění skutkového stavu v dané věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nejinak tomu bylo i v případě žalobkyně. Žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně je v pořadí již druhá, a proto nelze abstrahovat od předcházejícího správního řízení v její věci, kde byl skutkový stav náležitě zjištěn prostřednictvím mezinárodních zpráv o aktuální situaci v zemi původu žalobkyně, což vyplývá z obsahu správního spisu. Oproti takto vymezenému skutkovému stavu může dojít v průběhu času ke změnám. V případě žalobkyně by však muselo jít o změny, pro které by mohla být její nová žádost opodstatněná. Správní orgán však žádné takové změny neshledal, a proto mohl dospět k závěru, že neshledal takové nové skutečnosti či okolnosti, na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by žalobkyně mohla být vystavena pronásledování nebo hrozby vážné újmy. Bylo na žalobkyni, aby tento závěr správního orgánu relevantním způsobem zpochybnila. V žádosti však žádné takové změny netvrdila, netvrdila je ani v průběhu správního řízení, ani v podané žalobě. Soud v této souvislosti i uvádí, že žalobkyně byla seznámena s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany (protokol ze dne 9. 5. 2019), přičemž jeho součástí byla i Informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 24. 8. 2018 a zpráva Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), Údaje o zemi Vietnam 2018 ze dne 28. 1. 2019. S jejich obsahem či vyjádřit se k nim žalobkyně nechtěla, stejně tak nenavrhla doplnění podkladů a ani nechtěla uvést další skutečnosti nebo nové informace k žádosti o mezinárodní ochranu. Za takové situace rozhodně nelze mít za to, že žalovaný své povinnosti odůvodnit závěr o tom, že k zásadní změně situace v zemi původu nedošlo, nedostal.

V.

Závěr a náklady řízení

13. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost

žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

14. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. listopadu 2020

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.